

[Undervisningsministeren.]

faler udvalget 1 ugentlig time i kristendomsundervisning. Det er nok en nedsættelse i forhold til den normaltimesteplan af 1941, jeg nævnedes før, og på hvilken der er afsat 2 ugentlige timer til faget, men igen må jeg pege på den praksis, der forlængst har gjort sig gældende. For det første er der i en vis udstrækning sket en nedsættelse af de 2 timer til 1 time, for det andet er det almindeligt, at man dér, hvor man har 2 ugentlige timer på planen, må afse den ene — i enkelte tilfælde endog begge timerne — til konfirmationsforberedelse hos præsten. Det er en forudsætning fra læseplansudvalgets side, at den ene ugentlige time i kristendomsundervisning altid må lægges på et tidspunkt, så den ikke falder sammen med tidspunktet for konfirmationsforberedelsen. Denne bestemmelse tror jeg vil blive hilst med glæde hos lærerne landet over.

Sammenfattende om kristendomsundervisningen i hovedskolen kan siges, at der i et stort antal tilfælde ingen ændringer sker, når man sammenligner det nye forslag med de planer, der følges rundt om i landet.

Hvad eksamenskolen angår, foreslås fra udvalgets side 2 ugentlige timer i alt i denne afdeling. Dette timetal svarer ret nøje til den praksis, der gør sig gældende under den hidtidige mellem- og realskoleordning. I hvert fald kan man ikke tale om, at undervisningen derved forringes.

Der er et forhold, jeg også vil nævne, og det er religionsundervisningens stilling i de normaltimesteplaner, der er gældende for de 4-årige og 5-årige præliminærskoler og for de 3-årige kursus til forberedelseseksamen, der findes i mange landkommuner.

I normaltimesteplanerne for de 4-årige og 5-årige præliminærskoler er der ingen religionsundervisning ud over den undervisningspligtige alder, og i det 3-årige kursus til forberedelseseksamen er der overhovedet ikke fastsat så meget som én time. Nu afskaffes disse skoleformer. I stedet kommer i alle tilfælde den 3-årige realafdeling med

de 2 ugentlige timer i religion. Her er da tale om en væsentlig forøgelse af timetallet. Det bør også fremdrages, når man ønsker at give befolkningen oplysning om forholdene.

Jeg kan i alt fald ikke se rettere, end at udvalget har ret i den betragtning, at faget, når man ser på skolen i dens helhed, ikke er blevet svækket. Jeg advarer meget imod, at man fører diskussion på det grundlag, at det afgivne forslag fra læseplansudvalget er signalet til stormløb mod kristendomsundervisningen i skolerne. Den kreds af mennesker, der har påtaget sig den meget besværlige og betydningsfulde opgave at udarbejde forslag til nye planer — og det er ingen let sag på et tidspunkt, hvor nye fag føjes til, og hvor man samtidig som følge af den almindelige samfundsudvikling må foreslå en nedsættelse af det ugentlige timetal — de mennesker fortjener ikke, at der skal rettes angreb imod dem på dette grundlag.

Kristendomsundervisningen er et fag, hvor det ikke alene og ikke først og fremmest drejer sig om kundskaber, men om oplevelse, dersom det, der er hovedformålet med det hele: styrkelsen af børnenes sans for de kristelige værdier, skal lykkes. Hvorvidt man når dette mål, afhænger af mange ting, ikke alene af timetallets størrelse, men også af den måde, hvorpå timerne tilrettelægges og udnyttes.

Derfor advarer jeg imod, at man begynder at anstille procentberegninger omkring dette fag, og jeg henstiller til det ærede medlem og andre, at de afstår fra at rejse en strid på det foreliggende grundlag. Jeg synes, vi skylder læseplansudvalget at afvente betænkningen — hvori der sikkert vil fremkomme en meget udførlig redegørelse for samtlige skolens fag — inden vi begynder at fælde vor dom.

Baagø: Jeg har aldeles ikke tænkt mig at sætte mig til doms over læseplansudvalget, højtærede minister. Men det foreligger for mig oplyst, at der på et tidligere tids-